

Sygn. akt V C 1837/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział V Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: asesor sądowy Anna Litowczenko-Mackiewicz

Protokolant: p.o. stażysty Iwona Piotrowska

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2020 roku w(...)

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko: **P. (...) w W.**

o zapłatę

1. Zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę **6.534,89 zł** (sześć tysięcy pięćset trzydzieści cztery złote osiemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 listopada 2017 roku do dnia zapłaty,
2. W pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. Koszty procesu rozdziela stosunkowo pomiędzy stronami tj. stronę powodową obciąża kosztami w 21 %, zaś stronę pozwaną w 79 %, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku.

Asesor sądowy Anna Litowczenko-Mackiewicz

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 7 marca 2018 roku powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego P. (...) z siedzibą w W. kwoty 8.304,26 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 16 listopada 2017 roku do dnia zapłaty co do kwoty 8.004,26 zł oraz z odsetkami za opóźnienie od złożenia pozwu do dnia zapłaty co do kwoty 300 zł i o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje roszczenie powódka wskazała, że dochodzi części niewypłaconego odszkodowania w związku ze zdarzeniem z dnia 16 października 2017 roku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki (...), a którego sprawcą był posiadacz pojazdu mechanicznego objętego ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w towarzystwie zagranicznego ubezpieczyciela. W toku postępowania likwidacyjnego zostało przyznane odszkodowanie w wysokości 1788,45 zł. W ocenie powódki kwota odszkodowania została znacznie zaniżona.

Powódka na własny koszt zleciła sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy i domagała się z tego tytułu zwrotu kwoty 300 zł.

Powódka zażądała odsetek ustawowych od kwoty 8.004,26 zł począwszy od dnia 16 listopada 2017 roku - jako dnia następującego po dniu, w którym pozwanemu upłynął ustawowy termin na wypłatę odszkodowania określony w art.

14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych do dnia zapłaty, zaś od kwoty 300 zł od dnia złożenia pozwu tj. 7 marca 2018 roku do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 11 lipca 2018 roku w sprawie XII GNc 1164/18 Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto w Poznaniu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany P. (...) z siedzibą w W. zaskarżył nakaz zapłaty w całości. W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Pozwany zakwestionował legitymację bierną. Przyznał, że likwidację szkody z dnia 19 czerwca 2017 roku prowadziło (...) S.A., będące w ramach systemu Zielonej Karty, korespondentem zagranicznego ubezpieczyciela sprawcy kolizji.

Zarzucił, że storna powodowa nie wykazała, że auto zostało po kolizji z dnia 19.06.2017 roku naprawione, ani też nie wykazała rzeczywistych kosztów naprawy. Zakwestionowała zastosowanie do naprawy części oryginalnych „O”. Za bezzasadne pozwany uznał również roszczenie o zapłatę kwoty 300 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji kosztów naprawy.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 października 2017 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki (...) nr rej. (...). Sprawcą kolizji był posiadacz pojazdu mechanicznego objętego ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w towarzystwie ubezpieczeniowym zagranicznego ubezpieczyciela. Sprawca wykonując manewr skręcania na stacji benzynowej w P., nie zachował bezpiecznego odstępu i uszkodził samochód marki (...). Poszkodowanym właścicielem pojazdu marki (...) był P. A..

Okoliczność bezsporna

Pierwsza rejestracja samochodu marki (...) miała miejsce 12 kwietnia 2001 roku. W dacie powstania szkody, tj. 16 października 2017 roku, pojazd miał 16 lat, przebieg na poziomie 260.494 km. W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ lewy przód pojazdu. Właściciel dokonał naprawy samochodu. Podczas zdarzenia drogowego poduszki powietrzne nie otworzyły się i samochód nie był holowany. Pojazd nie był serwisowany w (...) i nie jest objęty gwarancją producenta.

dowód: zgłoszenie szkody nr (...) (k.21-23) , oświadczenie poszkodowanego P. A. (k.90), zeznania świadka P. A. k.103-104

Postępowanie likwidacyjne prowadził (...) S.A., który sporządził kalkulację naprawy nr (...) (przy przyjęciu stawki rbg=51 zł stosowanej w niezależnych warsztatach i zastosowaniu części zamiennych), w której koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został ustalony na kwotę 1.788,46 zł brutto (1.454,03 zł netto+ 334,43 zł podatku VAT 23%). Decyzją z dnia 30.10.2017 roku przyznano P. A. odszkodowanie w wysokości 1788,45 zł.

okoliczność bezsporna, a nadto kalkulacja kosztów naprawy nr (...) k.27-36, decyzja o wypłacie odszkodowania k. 25

W dniu 9.11.2017 roku P. A. odpłatnie zbył na rzecz (...) spółki z o.o. w W. wierzytelności przysługujące mu z tytułu szkód powstałych w pojeździe marki (...) na skutek zdarzenia drogowego z dnia 16 października 2017 roku. Następnie mocą umowy z dnia 4 grudnia 2017 roku wierzytelności te zostały odpłatnie zbyte przez (...) spółkę z o.o. w W. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W..

dowód: umowy przelewu wierzytelności k.12-15, załącznik nr 1 do umowy, oświadczenie k. 99

Koszty sporządzenia prywatnej opinii technicznej wykonanej na zlecenie powódki wyniósł 300 zł.

dowód: rachunek k. 46

Koszty naprawy uszkodzeń pojazdu marki (...) powstałych w wyniku kolizji z dnia 16 października 2017 roku, przy zastosowaniu cen nowych części oryginalnych „O” oraz średniej stawki serwisów nieautoryzowanych rbh=110 zł netto wynoszą 9.793,20 zł brutto.

W wariantcie drugim przy zastosowaniu cen nowych części oryginalnych jakości „Q” oraz średniej stawki serwisów nieautoryzowanych rbh=110 zł netto koszt koniecznej naprawy uszkodzeń pojazdu wynoszą 8.323,24 zł brutto.

Wartość pojazdu (...) przed zdarzeniem z dnia 16 października 2017 roku wynosiła 11.200 zł brutto.

dowód: opinia biegłego dr inż. M. C. k. 136-170 wraz z opinią uzupełniającą k.210-218

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, zeznań świadka P. A. oraz opinii biegłego dr inż. M. C..

Sąd zaliczył na poczet wiarygodnego materiału dowodowego zeznania świadka P. A., nie znajdując podstaw do podważenia ich prawdziwości.

Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego na okoliczność wysokości kosztów naprawy powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 16.10.2017 roku oraz wartości pojazdu sprzed szkody (okoliczności szczegółowo wskazane w treści postanowienia z dnia 2 marca 2020 roku k. 127), w pozostałym zakresie (tj. co do okoliczności innych aniżeli ujętych w pkt 1 postanowienia z dnia 2 marca 2020 roku k.127) wnioski o przeprowadzenie dowodu podlegały oddaleniu jako niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie z dnia 23 grudnia 2020 roku k. 245).

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej M. C., Sąd uznał za rzetelną. Wskazać należy, że powołana ekspertyza jest przekonująca i w sposób dostateczny wyjaśnia sporne okoliczności rozpoznawanej sprawy. Opinia ta została sporządzona fachowo, przez osobę kompetentną pod względem posiadanego wykształcenia. Autor opinii w sposób pełny odniósł się do tezy dowodowej sprecyzowanej przez Sąd. Zawarte w opinii wywody pozostają jasne, a końcowe konkluzje logicznie wynikają z analizy przeprowadzonej przez biegłego.

Biegły odniósł się do zastrzeżeń wyrażonych przez strony w pismach procesowych z dnia 3.06.2020 roku (k. 194-195) oraz 8.06.2020 roku (k 197-198) sporządzając opinię uzupełniającą, niekwestionowaną przez strony niniejszego sporu.

Za przydatne Sąd uznał przedłożone przez strony dokumenty oraz ich kserokopie. Żadna ze stron nie kwestionowała ich mocy dowodowej oraz przydatności, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

LEGITYMACJA BIERNA

W pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutu strony pozwanej co do braku legitymacji biernej.

P. (...) (dalej jako (...)) jest organizacją skupiającą zakłady ubezpieczeń, które na terytorium Polski oferują obowiązkowe ubezpieczenia komunikacyjne OC. Biuro ma zadanie zabezpieczenie praw ubezpieczonych i poszkodowanych w wypadkach. Podstawę prawną dla działalności (...) stanowi art. 120 i kolejne ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz.U. z 2019 roku poz. 2214 ze zm.). Biuro ma osobowość prawną. Zadania (...) została określone w art. 122 powołanej ustawy. Do zadań tych zaliczyć należy m.in. organizowanie likwidacji

szkód spowodowanych na terytorium Polski przez posiadaczy pojazdów mechanicznych zarejestrowanych za granicą posiadających ważne dokumenty ubezpieczeniowe (Zielonej Karty) wystawione przez zagraniczne Biura Nardoowe.

W realiach rozpoznawanej sprawy – jak przyznała strona pozwana (k. 54)- likwidację szkody z dnia 19 czerwca 2017 roku prowadziło (...) S.A., będące w ramach systemu Zielonej Karty – korespondentem zagranicznego ubezpieczyciela sprawcy kolizji. Strona powodowa, chcąc dochodzić przed sądem swych roszczeń winna zatem pozwać Polskie Biuro Ubezpieczycieli, nie zaś korespondenta czy reprezentanta ds. roszczeń, co też miało miejsce w niniejszej sprawie. Tym samym nie zasługuje na uwzględnienie argumentacja co do braku legitymacji biernej strony pozwanej. Terminologia zawarta w pozwie, wbrew zapatrywaniu strony pozwanej, nie ma znaczenia dla określenia podmiotu, który winien występować po stronie pozwanej w niniejszym proesie.

LEGITYMACJA CZYNNA

Sąd Rejonowy nie przychylił się do stanowiska strony pozwanej co do braku legitymacji czynnej po stronie powoda, którą strona pozwana wywodziła z nieważności umowy cesji. Argumentacja strony pozwanej w tym zakresie była lakoniczna (k. 194v). Wskazać należy, że zagadnienie legitymacji procesowej należy do kategorii prawa materialnego. Sąd – zobligowany do zbadania kwestii legitymacji z urzędu – nie znalazł w realiach niniejszej sprawy podstaw do jej zakwestionowania. I tak, zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie było podstaw do uznania, że przelew wierzytelności dokonany przez P. A., a następnie (...) spółkę z o.o. był nieważny.

Zgodnie z art. 58 § 1 kc czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. W świetle poglądów orzecznictwa i doktryny nie budzi wątpliwości stanowisko, że na gruncie zacytowanego przepisu za nieważną należy uznać czynność prawną, która nie spełnia ustawowych koniecznych wymogów jej dokonania, określonych mianem essentialia negotii (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2 kwietnia 2000 r., I CKN 618/98 (niepubl.) i z dnia 3 lutego 2011 r., I CSK 261/10, Lex nr 784986, A. Janiak, Komentarz do art. 58 k.c., LEX, S. Grzybowski (w:) System prawa cywilnego, t. I, 1974, s. 510 i n.; A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, Prawo cywilne, 2001, s. 318; Z. Radwański, System prawa prywatnego, t. 2, 2002, s. 224). W przypadku umowy cesji wierzytelności zawartej na warunkach umowy sprzedaży, zgodnie z regulacją art. 509 § 1 kc w zw. z art. 535 kc tymi wymogami są jej przedmiot oraz cena, bowiem określają wzajemne świadczenia stron czynności prawnej, stanowiące o jej istocie. W realiach rozpoznawanej sprawy nie budziło wątpliwości Sądu, że umowy cesji były odpłatne, choć zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie wysokości ceny. Sąd w niniejszym składzie nie przychylił się jednak do stanowiska, że wysokość ceny – w realiach rozpoznawanej sprawy – determinuje nieważność umowy. W obliczu ustalenia, że strony cenę uzgodniły (i została określona w załączniku do umowy cesji k.100), nie ma podstaw do uznania, że nie doszło do jej uiszczenia. Sam fakt braku znajomości jej wysokości pozostaje irrelevantny dla oceny ważności przedmiotowej umowy.

Na podstawie kwestionowanych umów cesji cedent zbył na rzecz cesjonariusza wierzytelności przysługujące poszkodowanemu względem sprawcy szkody oraz ubezpieczyciela tj. (...) S.A. które działało w imieniu i na rzecz (...). W ocenie Sądu, taka konstrukcja umowy cesji była prawidłowa, skutecznie przeniosła wierzytelności na rzecz nabywców i nie ma podstaw do wywodzenia sankcji nieważności.

PODSTAWA PRAWNA ŻĄDANIA/ WYSOKOŚĆ ODSZKODOWANIA

Zgodnie z art. 805 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Zasada odpowiedzialności pozwanego szkody jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 kc, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w

umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

W myśl art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz.U. z 2019 roku poz. 2214 ze zm.) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Jak stanowi art. 34 wyżej wskazanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie z art. 35 tejże ustawy odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrzuciła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Odpowiedzialność pozwanego za przedmiotową szkodę wynikała z art. 123 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym za szkody będące następstwem wypadków, które miały miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe są sygnatariuszami Porozumienia Wielostronnego ponosi P. (...). Stosowanie do art. 36 ust 1 powołanej ustawy z dnia 22 maja 2003 roku w zw. z art. 1 pkt 1 i art. 123 ust 1 tej ustawy odszkodowanie należne od P. (...) odpowiadającego w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdów ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej.

W orzecznictwie przyjęto, że obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega wprawdzie na zapłacie odszkodowania, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 kc), jednak poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, Nr 1, poz. 15; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III CZP 76/05, uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06, OSNC 2007, Nr 10, poz. 144). Przepis art. 822 § 1 kc modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 kc bowiem jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji.

Utrwalony jest także pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2019 roku III CZP 102/18 wraz z szeroko powołanym w uzasadnieniu postanowienia orzecznictwem Sądu Najwyższego).

Tym samym całokształt argumentacji strony pozwanej nawiązujący do zdarzeń występujących po zdarzeniu wywołującym szkodę nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Za nieuprawnione i sprzeczne z dominującą linią orzecznictwa Sądu Najwyższego uznać należy argumenty wyrażone w odpowiedzi na pozew, jakoby istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, były rzeczywiste koszty poniesione tytułem naprawy, nie zaś ich hipotetyczna wysokość ustalona na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego.

W niniejszej sprawie wysokości należnego stronie powodowej odszkodowania została wykazana na podstawie opinii biegłego sądowego M. C. (k.136-170) wraz z opinią uzupełniającą. Zgodnie z treścią postanowienia Sądu z dnia 2 marca 2020 roku (k.127) opinia została przygotowana wariantowo tj. z uwzględnieniem części O oraz (...). Sąd Rejonowy wyraża przekonanie, że w realiach rozpoznawanej sprawy, zasadnym jest ustalenie wysokości odszkodowania w wariantcie zastosowania części (...) (tj. wariant B opinii biegłego) z następujących przyczyn.

Sąd Najwyższy uchwałą z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11 (Biuletyn SN 2012, nr 4, s. 5) rozstrzygnął, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Zgodnie z argumentacją wyrażoną w uzasadnieniu postanowienia składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 roku III CZP 85/11, którą Sąd w niniejszej sprawie w pełni podziela, nie budzi wątpliwości, że oryginalność części wykorzystywanych do naprawy pojazdu stanowi istotny czynnik decydujący o tym, czy naprawa jest wystarczająca dla przywrócenia jego do stanu poprzedniego.

Nie oznacza to jednak, że w razie uszkodzenia części pochodzącej bezpośrednio od producenta pojazdu, do naprawy albo obliczania kosztów naprawy mogą być wykorzystane tylko ceny takich części („części oryginalnych bezpośrednio pochodzących od producenta pojazdu”). W ten sam sposób należy co do zasady ocenić wykorzystanie przy ustalaniu odszkodowania także innych części nowych, które są tej samej jakości, co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, oznaczone jego znakiem towarowym albo logo (rozprowadzone w opakowaniach w ten sposób oznaczonych) i dystrybuowane w ramach jego sieci dystrybucji (...). Takimi częściami są występujące w obrocie części wyprodukowane przez tego samego producenta części, który dostarcza producentowi pojazdu części do montażu pojazdów lub części zamienne. Są to części produkowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdu, a więc części dokładnie tej samej jakości co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, a różniące się tylko oznakowaniem. Stąd ich użycie należy co do zasady uznać za równoważne użyciu części oryginalnych.

Oczywiste jest, że powyższa reguła dotycząca zasadności wykorzystania przy ustalaniu wysokości odszkodowania cen części równoważnych oryginalnym nie jest miarodajna w każdym przypadku. W niektórych przypadkach istotną cechą decydującą o zupełności restytucji jest - obok jakości części - samo pochodzenie części od producenta pojazdu (a więc w praktyce opatrzenie go znakiem towarowym lub logo producenta pojazdu). Odnosi się to w szczególności do wspomnianych pojazdów będących jeszcze na gwarancji producenta, który wymaga od autoryzowanych warsztatów, by w ramach napraw gwarancyjnych korzystały wyłącznie z części zamiennych dostarczanych przez producenta pojazdów na potrzeby tych napraw.

Także szczególny interes poszkodowanego może uzasadniać dokonanie naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych, pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu. Biorąc rzecz przykładowo, gdy pojazd był dotychczas serwisowany i naprawiany wyłącznie przy użyciu części oryginalnych (tzn. „pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu”), a kontynuacja takiej „historii” pojazdu może wpłynąć na jego wartość handlową, czy też gdy poszkodowany potwierdzi swój uzasadniony interes w dokonaniu naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych przez to, że jej faktycznie dokona (przedstawi rachunki).

Z drugiej strony, gdy użytkowane w Polsce pojazdy są w znacznym odsetku modelami przestarzałymi, nie można wykluczyć sytuacji, w których uzasadniona będzie rezygnacja z ograniczenia możliwości przyjmowania do podstawy ustalania odszkodowania cen części równoważnych oryginalnym i dopuszczenie wykorzystania cen części zamiennych „o porównywalnej jakości” w rozumieniu § 2 pkt 21 rozporządzenia z 2010 roku - a więc części zamiennych, „których producent zaświadczy, że są one tej samej jakości co komponenty, które są lub były stosowane do montażu danych pojazdów samochodowych”. W szczególności, gdy przyjęcie za punkt odniesienia cen części „o porównywalnej jakości” (objętych gwarancją producenta części) będzie bliższe zasadzie pełnej restytucji niż uwzględnienie cen części równoważnych oryginalnym (tzn. koszty tych ostatnich nie byłyby celowe i ekonomicznie uzasadnione). Będzie to dotyczyć sytuacji, w której część nowa „o porównywalnej jakości”, objęta gwarancją producenta części, jest pewniejsza i bardziej użyteczna niż część oryginalna, która już przed uszkodzeniem była wyeksploatowana do tego stopnia, że nie może konkurować (pod względem użyteczności i ryzyka) nawet z częściami nowymi „o porównywalnej jakości”. W takich przypadkach generalnie uzasadnione jest uwzględnienie możliwości wykorzystania do naprawy części nowych

„o porównywalnej jakości”. Podobnie w wypadku części o prostej konstrukcji, których „zdatność” do pełnej restytucji jest możliwa do oceny bez skomplikowanych badań. Także te części mogą być zastąpione częściami „o porównywalnej jakości”. Jednakże nawet w omawianych przypadkach należy oceniać - stosownie do poczynionych uprzednio wskazań - czy poszkodowany nie ma szczególnego interesu w wykorzystaniu części oryginalnych, pochodzących od producenta pojazdu.

W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy wyraża przekonanie, że w sprawie nie zaistniały takie okoliczności, które uzasadniałyby dokonanie naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych (jakości O). Przede wszystkim przemawiają za tym następujące okoliczności: wiek auta (rok produkcji 2001, data pierwszej rejestracji 2001 rok, w dacie zdarzenia wywołującego szkodę auto miało 16 lat), przebieg (w dacie szkody 260.494 km), auto nie było objęte gwarancją, nie było serwisowane w (...). Strona powodowa nie wykazała, aby w pojeździe zamontowane były wyłącznie części oryginalne O oraz żeby poszkodowany miał szczególny, uzasadniony interes w dokonaniu naprawy z użyciem części O. Wszystkie te okoliczności, zdaniem Sądu, potwierdzają zasadność zastosowania do naprawy części (...) a nie O. Podkreślić nadto należy, że biegły jednoznacznie wskazał, że możliwe jest wykonanie naprawy samochodu na częściach O i Q, która przywróci pojazd do pełnej sprawności technicznej i użyteczności. Różnica będzie polegała tylko na braku znaków producenta pojazdu na reflektorze przednim.

Z drugiej strony Sąd nie przychylił się do argumentacji strony pozwanej i nie znalazł podstaw do uznania, że uzasadniona będzie rezygnacja z ograniczenia możliwości przyjmowania do podstawy ustalania odszkodowania cen części równoważnych oryginalnym i dopuszczenie wykorzystania cen części zamiennych P. Sąd zwraca uwagę, że zgodnie z opinią biegłego zastosowanie przy naprawie oryginalnych części z logo producenta O, nie doprowadziłoby do wzrostu wartości pojazdu po szkodzie (k.212), natomiast zarówno wykonanie naprawy samochodu przy użyciu części O i (...) gwarantuje przywrócenie pełnej sprawności technicznej i użyteczności pojazdu (k.211). Argumentacja wyrażona przez pozwanego w piśmie procesowym z dnia 3 czerwca 2020 roku (k. 194-194v) uzasadnia, w ocenie Sądu, zastosowanie części (...). Strona pozwana w istocie przyznała bowiem zasadność wykorzystania części Q.

KOSZT PRYWATNEJ EKSPERTYZY

Co do zasady odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może – stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (vide: uchwała SN z dnia 18 maja 2004 roku III CZP 24/04, OSNC 2005, nr 7-8, poz.117)

W realiach niniejszej sprawy żądanie zasądzenia zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii nie zasługiwało jednak na uwzględnienie. Istotne jest bowiem to, że koszty prywatnej ekspertyzy nie zostały poniesione przez pierwotnie poszkodowanego, lecz przez nabywcę wierzytelności przysługujących P. A., a powstałych na skutek zdarzenia drogowego z dnia 16 października 2017 roku. Powodowa spółka jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą. Zasadnie argumentowała strona pozwana, że z treści wpisów widniejących w KRS wynika, że przedmiotem działalności powodowej spółki jest m.in. „ocena ryzyka i szacowanie poniesionych strat. Sąd Rejonowy stoi na stanowisku, że koszty kalkulacji naprawy pojazdu, prywatnej ekspertyzy powinny zostać zakwalifikowane jako koszt prowadzonej działalności, jako koszt immanentnie związany ze specyfiką działalności strony powodowej. Odmienna ocena mogłaby zostać wyrażona tylko wtedy, gdyby rzeczony koszt został poniesiony przez samego (pierwotnie) poszkodowanego, co w realiach rozpoznawanej sprawy nie miało miejsca (vide: faktura k. 46).

W tym stanie rzeczy, mając na względzie całokształt powołanej wyżej argumentacji Sąd Rejonowy w pkt 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 6.534,89 zł (należna kwota odszkodowania w wysokości 8.323,34 zł brutto pomniejszona o kwotę 1.788,45 zł – wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 listopada 2017 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach ustawowych od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczyciel wypłaca

odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo (pkt 2 wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc., zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielania, obciążając kosztami w 21% stronę powodową a w 79% stronę pozwaną, tj. w proporcjach, w których strony spór wygrały.

Natomiast na podstawie art. 108 § 1 kpc szczególne wyliczenie powyższych kosztów pozostawiono referendarzowi sądowemu.

Asesor sądowy Anna Litowczenko - Mackiewicz